# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 19. *Den 1. Juli 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.


## Liv og Død.

### Tale af Præsident Brigham Young.

(Fra „Deseret News.“)

Liv og Død ere fremstillede for os, og vi have Frihed til at vælge, hvad vi selv ønske.

Jeg har ofte anstillet Betragtninger over disse to Principer; men om jeg skulde fremsætte mine Begreber om dem fuldstændig, vilde de maaskee komme for meget i Modsætning til mange Menneskers Følelser og Anskuelser.

For mig ere disse Principer som en opladt Bog. Liv og Død kan letteligen forstaaes ved den Hellig-Aands Lys, men ere, ligesom alt Andet, vanskelige at forstaae uden dens Veiledning.

At vælge Liv er det samme som at vælge evig Tilværelse som et organiseret Væsen; at forkaste Liv og vælge Død er at forkaste en evig Tilværelse som et organiseret Væsen, — at foretrække at blive opløst og vende tilbage til de oprindelige Elementer.

Liv er en Samling af alle de Egenskaber og Principer, som ere istand til i hvilkensomhelst Henseende at berige, forædle og forøge ethvert Menneskes Herredømme. For mig betyder Liv Udvikling. Vi have det Privilegium at udstrække vore Grændser, at voxe i evig Kundskab, Viisdom, Magt og enhver af Guds Gaver.

At leve som jeg nu er, uden Fremadstriden, er ikke Liv; ja det vilde være aldeles umuligt at staae paa eet og samme Punkt bestandigen. Der findes ikke noget saadant Princip i Tilværelsen. Alle organiserede Væsener ere enten i en stadig Fremadstriden til evig Fuldkommenhed, eller paa Tilbageveien til Opløsning. Udgrund alle Evighederne, som have været, om det er muligt, og kom til det, som vi nu forstaae efter den naturlige Philosophies Principer, og hvor er der et Element, en levende Ting, et organiseret Væsen af hvilketsomhelst Slags, som vedbliver at være som det er? Det kan ikke findes. Alle Ting, som ere komne indenfor Omraaden af Menneskets indskrænkede Kundskab, — Alt, hvad han naturligt forstaaer, lærer ham, at der ingensinde findes nogen Stillestaaen for organiserede Væsener, saa de ikke kunne voxe i Kundskab, Viisdom, Magt og Herlighed.

Hvis et Menneske nogensinde kunde

komme til et Punkt, hvor Livets Fortsættelse vilde ophøre, — et Punkt, hvorved han ikke længere kunde voxe eller forfremmes, kunde han sige, at han begyndte at aftage fra det Øieblik af. Atter, naar han har naaet Høidepunktet af Kundskab, Viisdom og Magt, er det ved det Punkt, han begynder at gaae tilbage; hans naturlige Evner ville begynde at tabe sig, og saaledes vil han vedblive at aftage, indtil al hans Kundskab tabes i Forglemmelsens Chaos. Naar vi tænke fornuftigt, er dette den Slutning, vi komme til, dersom det er muligt at sætte en Grændse for Livets Fortsættelse og Erhvervelsen af Kundskab.

Paa Grund af den menneskelige Naturs Svaghed maa den opløses til Støv. Men under alle de Omvæltninger og Omstiftelser, som finde Sted i Menneskenes Tilværelse i den evige Verden, hvori de boe, findes der hverken Princip, Magt, Viisdom, Kundskab, Liv, Stilling, eller hvadsomhelst man kan forestille sig, som er stillestaaende, — de maae enten forøges eller formindskes.

For mig er Liv det samme som Tilvæxt; Død det Modsatte. Naar vore Medskabninger døe, er det den Død, vi tale om? De Begreber, vi have om den, have vi faaet formedelst falske Traditioner. Døden er ikke, hvad vi i Almindelighed troe den er. Tilsyneladende ødelægger den, kaster ud af Tilværelsen og efterlader et tomt Rum; men der findes ingen saadan Død. Død er i Virkeligheden at opløse eller formindske, og Liv at formere.

Meget er skrevet i Bibelen og andre af Guds Aabenbaringer, og Meget er bleven tali baade offentligt og privat om denne Gjenstand. Liv og Død ere i Verden, og Alle ere mere eller mindre bekjendte dermed. Vi leve, vi døe, vi ere, vi ere ikke, ere Talemaader, som Enhver mere eller mindre betjene sig af. Hvoraf kommer det? Fordi alle Skabninger ere i Virksomhed — komme ind i Tilværelsen og gaae ud af den, som man siger; men andre Ord ville bedre betegne denne Virksomhed, nemlig danne, voxe og forøges; derefter begynder det at gaae i den modsatte Retning: aftage, opløse og vende tilbage til de oprindelige Elementer. Dette forstaae vi for endeel.

At vælge den i Evangeliet betegnede Vei er at tage den Vei, som fører til evigt Liv, til evig Tilvæxt; det er, at vandre paa en saadan Maade, at vi aldrig tabe, hvad vi have erhvervet eller opnaaet, men at vedblive at sanke, samle, forøges og formeres evindeligen. Intet mindre end evig Tilvæxt i Ordets fuldeste Betydning kan tilfredsstille den udødelige Aand. Dersom organiserede Fornuftvæsener kunde tømme den uendelige Strøm af Kundskab, som udgaaer fra den evige Kilde, da vilde ogsaa Udødeligheden ophøre, og hele Evigheden begynde at gaae sin Opløsning imøde.

Dersom Menneskene vælge det Modsatte af Liv, vil det føre dem til Opløsning, til Død; de ville blive tilintetgjorte; men ikke i den Forstand, man i Almindelighed tager det. Naar man for Exempel tager et Stykke Træ og kaster det i Ilden, seer det ud som om det bliver tilintetgjort; men dette er ikke Tilfældet — det vil vedblive at existere som oprindeligt Element. Det, som brændes eller fortæres af Ilden, har simpelthen faaet en anden Form, og er færdig til atter at undergaae en ny Forandring. Vi voxe, og vi see, at hele den synlige Skabning voxer og forøges, og at den vedbliver dermed indtil den har naaet sit Høidepunkt, og da begynder den at gaae tilbage og opløses. Dette er Naturens Gang for alle Ting, som udgjør denne organiserede Verden. Selv den stærke Steen i Bjergene holder sammen, indtil den har naaet sin Fuldkommenhed, og da begynder den at forvittres og opløses.

Skovens Træer voxe, udbrede sig og udstrække sine Grene, indtil de naae en vis Alder. Hvad saa? Døe de? Blive de tilintetgjorte? Nei, de begynde at opløses og gaae over til det oprindelige Element. Menneskene og Alt, hvad som findes paa Jorden, ere underkastede den samme Skjebne.

Vi sige, dette er naturligt og let at forstaae, fordi det foregaaer ligefor vore Øine. Det er let at see det, som er indenfor vor Synskreds; men det er vanskeligt, ja meget vanskeligt at see det, som ligger udenfor samme.

Naar jeg seer gjennem en Kikkert, og en Hosstaaende sporger mig, hvor langt jeg kan see, svarer jeg, at jeg seer Alt, hvad der befinder sig indenfor Synskredsen, ligemeget hvor langt en Gjenstand kan være fra mig; men jeg kan Intet see udenfor Synskredsen, eller udenfor Instrumentets Omraade. Saaledes er det med Menneskenes aandelige Evner. Det er let for dem at forstaae det, som deres Forstand kan fatte; men det er vanskeligt for dem at begribe det, som gaaer over deres Fatteevner, og de staae i Forlegenhed med, hvorledes de skulle kunne danne sig noget Begreb derom, eller faae den Kundskab, de ønske, om Gjenstanden for deres Betragtninger.

Hvad de evige Ting angaaer, ere de alle udenfor deres Synskreds, og ville vedblive at være det, medmindre Herren borttager Sløret. Hvorfor kunne vi ikke see alle Ting, som findes i Rummet? Fordi der er et Slør nedladt, som gjør, at vort Øie ei kan naae dem. Hvoraf kommer det, at vi ikke kunne see Indbyggerne paa Kolob, eller nogen af Planeterne? Af samme Aarsag, — fordi der er et Slør nedladt, som afbryder vort Syn. Der er Noget, som staaer imellem os og dem, hvilket vort Øie ikke kan gjennemtrænge. Vi ere kortsynede og berøvede den Kundskab, som vi kunde have havt.

Mange gode, fornuftige Grunde kunde anføres, hvorfor vi ere ladte i Mørke, hvad evige Ting angaaer. Hvis vi ikke havde faaet Handlefrihed, kunde vi nu maaskee have nydt det, som vi nu ikke nyde. Paa den anden Side, hvis vi ikke havde faaet nogen Handlefrihed, kunde vi aldrig have nydt det, som vi nu nyde. Hvilket vilde være størst Gavn for Mennesket, enten at give ham hans Handlefrihed og kaste et Slør over ham, eller at give ham visse Velsignelser og Privilegier, lade ham leve i en vis Grad af Lys, nyde en vis Herlighed, og tage hans Handlefrihed fra ham, hvilket vilde tvinge ham til at blive i den engang satte Stilling, uden nogensomhelst Mulighed for hans videre Fremadskriden? Jeg siger, det bedste, som den alvise Skaber kunde gjøre for Mennesket, er som han har gjort: sætte ham paa Jordens Overflade og kaste et Slør over ham. Han har borttaget Erindringen om Alt, hvad vi eengang vidste, førend vore Aander bleve iførte dette Kjød. Det er omtrent som naar man sover. Vor Aand er ligesaa virksom, som naar vort Legeme er vaagent; den farer hen over Jorden, besøger fjerne Venner, og saa vidt jeg veed, ogsaa andre Kloder, og udfører store Heltebedrifter; men naar vi opvaagne om Morgenen, er Alt gaaet fra os — vi have forglemt det. Denne Sammenligning vil for endeel gjøre os det begribeligt, af hvad Beskaffenhed det Slør er, som hviler over Jordens Beboere; de have forglemt, hvad de eengang vidste. Dette er rigtigt. Om det var anderledes, hvorledes skulde da vor Tro blive prøvet? Med eet Ord: Alt er, som det skal være.

At vælge Liv, er at vælge saadanne Principer, som kunne lede os til en evig Tilvært, og Intet uden dette vil kunne skjenke de Trofaste Liv i Opstandelsen. De, som vælge Død, vælge den Vei, som fører dem til deres Organisations Opløsning.

Den ene fører til evig Forøgelse og Fremadskriden, den anden til organiserede Væseners Ødelæggelse, der ender med deres fuldstændige Opløsning i Elementer. Er dette saa i alle Tilfælde? Ja, det er.

Saa meget ønskede jeg at sige Brødrene med Hensyn til Liv og Død.

Hvad Ordet „tilintetgjøre" angaaer, saaledes som man sædvanligen forstaaer det, da findes der ikke noget saadant Princip, som at sætte en Ting, der existerer, ud af Tilværelsen paa den Maade, at den ikke existerer i nogensomhelst Form eller Skikkelse. Det vilde være ligesaa fornuftigt som at sige, at „uendelig," der er eensbetydende med Ordet evig, har baade Begyndelse og Ende. Evigheden kan ikke udmaales. Dette har man forstaaet fra de første Dage af. Dette læries af Jesus og hans Apostler, hvilke forstode Evighedens sande Principer. Som Følge af nogle Udtryk, hvoraf Guds Tjenere fordum betjente sig, have nogle af de Ældste i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige faaet nogle feilagtige Begreber om Evigheden. Man har f. Ex. kunnet høre Nogle af dem prædike, at Folk skulle komme til Helvede og blive der evindeligen. Saadanne Personer vide ikke mere hvad Evighed vil sige, og ere ikke mere istand til at lære Andre om dette Emne, end et lille Barn. De tale om, at visse Mennesker skulle gaae til Helvede, „hvor Ormen ikke døer, og Ilden ikke udslukkes" og boe der. Hvorlænge? Jeg vil svare: Saalænge de fortjene.

Endnu eet. Skjønheden af vor Religion, som Verden kalder „Mormonisme," fremstilledes smukt for os imorges. Hele Hensigten med vor Tilværelse er, at vi skulle leve, voxe, forøges, samle omkring os og udbrede os evindeligen. Om alle Verdens Mathematikere i Forening vilde bestræbe sig for at udregne eller udmaale Evigheden, og om de talte til saa mange Millioner af Aar, som de have Benævnelse paa deres Ziffre, vilde de dog være ligesaa uvidende om Evigheden, som da de begyndte. Alt, hvad Menneskene kjende af Evigheden, enten de ere lærde eller ulærde, er kun en liden Deel deraf kaldet „Tiden." Hvis der er en Begyndelse paa alle Ting, komme vi til den Slutning, at der uundgaaeligt maa være en Ende paa alle Ting. Kan Evigheden begrændses? Hvis den kan, maa der ogsaa være en Ende paa al Kundskab, Viisdom, Magt og Herlighed — Alt vilde synke i evig Tilintetgjørelse.

Ønske I at forøges og vedblive dermed? Ønske I at komme i Besiddelse af Riger og Throner, Fyrstendømmer og Magter, at voxe i Forstand, Viisdom, Kundskab, Magt og Herlighed evindeligen? Ja, er det naturlige Svar, Enhver vil give, hvis Hjerte er bleven opvarmet af Guds Aand. Og naar vi have levet og samlet omkring os flere Riger og Verdener, end det er muligt for en Dødeligs Sind at fatte, (tænk engang herover, og hvorledes det begyndte ligesom et Sennepskorn, der kastedes i Jorden!) da, kan jeg sige, ville vi kunne begribe den første Begyndelse til Evighedens Morgendæmring, hvilket Udtryk jeg benytter for at tydeliggjøre min Tanke om Evighedens Varighed, uden i mindste Maade at mene, at det kan tjene til Maal for samme.

Naar vi længe nok have efterlevet saadanne Principer, som ere varige, som ere skikkede til at forskaffe os evigt Liv, som kunne føie Riger til Riger, Magt til Magt, Throner til Throner, Herredømmer til Herredømmer og Kroner til Kroner — naar vi have levet saalænge efter dem, at vi kunne see den mindste Hellige, som muligviis kan kaldes saa, i Besiddelse af

flere Solsystemer, som dette, end nogen Dødelig kan tælle, end der er Stjerner paa Himmelens Firmament, end Sand paa Havets Bred, — da ville vi kunne danne os et svagt Begreb om Evigheden.

Maa Herren velsigne Eder. Amen.

---

# Hvad er en Prophet?

(Fra „the Millennial Star.")

Man fortæller, at een af Mahomedanernes Troesartikler siger, at gale Mennesker ere Himmelens Yndlinger, og ethvert Spor af Vanvid ansees af dem som et uomstødeligt Beviis paa Inspiration.

Dette betragter de Christne naturligviis som noget høist Latterligt, og dersom deres egne Begreber om inspirerede Dødelige vare istand til at taale en grundig Undersøgelse, vilde deres Anskuelser i denne Henseende fortjene den høieste Agtelse. Men i vore Bestræbelser for at besvare ovenstaaende Spørgsmaal ville vi maaskee finde, at Forskjellen mellem de Christnes og Mahomedanernes Begreber om dette Emne ikke er saa overordentlig stor. Jo fjernere vi ere fra en Gjenstand i Tid eller Rum, desto tilbøieligere ere vi til at lade os vildlede af vor Indbildning, og desto vanskeligere er det for os at skue dens usminkede Sandhed; og dersom vi aldrig have seet Gjenstanden for vore Betragtninger, vil denne Tilbøielighed forholdsmæssigt forøges. Syner, indhyllede i Traditionens eller ufuldstændige Beskrivelsers Taage, bevæge sig ustadigt for vort aandelige Øie, indtil Phantasien griber de usikkre Omrids og skaber sig et Ideal, som paa eengang bliver Gjenstanden for vor Ærefrygt og Beundring, eller ogsaa for vor Afsky og Modbydelighed, — i begge Tilfælde en Vildfarelse, hvad det oprindelige Sande angaaer.

Dette er fornemmelig Tilfælde med den populaire Theori om inspirerede Mænd. Ikke alene uden Tro paa deres Tilværelse i vore Dage, men indskrænkende dem til en Tidsperiode, som selv ikke de tørreste Historieskrivere kunne nærme sig uden at forvilde sig ind i Poesiens phantastiske Riger, er det intet Under, at Menneskene have indhyllet dem i et poetisk Klædebon, der er mere indbildt end virkeligt, og naar vi betænke, at Aarhundrede efter Aarhundrede har føiet nogle Couleurer eller Træk til det foregaaendes Idealer, kunne vi aldeles ikke forundres, om vi skulde opdage, at Nutidens Begreber om inspirerede Mænd ere Fostre af en opfindsom Phantasi.

Vi ville bevise Sandheden heraf, og naar vi ere færdige dermed, ville vi kunne see, at Aarsagen, hvorfor Menneskene i vore Dage i Almindelighed have saa ondt for at troe paa nulevende Propheter, er den, at det vilde være umuligt for Nogen at leve som de Idealer, man har skabt sig af Mænd, henrykkede i prophetiske Syner og som skuede Fremtidens Hemmeligheder. Men først ville vi beskrive de Kjendetegn, som man forestiller sig maae udmærke en inspireret Mand. Tænk Dig da en Person af høi Væxt med et bydende Udseende, der bærer Præg af ubøielig Strenghed og dyb Alvor, hvis Øine tindre af en overnaturlig Glands, rullende sig i deres Huler med vanvittig Vildhed, eller stirrende ud i Rummet, med Haar af en unaturlig Hvidhed, der er kastet tilbage fra den høie Pande og hænger i uredte Lokker over Skuldrene, Læberne yttrende uforstaaelige og afbrudte

Ord og hans hele Udvortes bærende umiskjendelige Tegn paa fuldkommen Ligegyldighed for sit personlige Udseende og en dyb Foragt for Alt, hvad der staaer i Forbindelse med denne jordiske Tilværelse — og Du har for Dig et Billede af en Ideal-Prophet, saaledes som Mange af denne Generation forestille sig Oldtidens Propheter. Dersom nu Nogen i vore Dage skulde blive underrettet om, at der i hans Nabolav findes en saadan Person, vilde han uden Betænkning erklære ham for et passende Subject for en Daareanstalt. Men sæt ham tilbage i Oldtiden og ifør ham de svundne Aarhundreders Klædebon, saa vil Sagen øieblikkelig forandre sig. Indbildningen indtager strax den sunde Fornufts Plads og forestiller sig ham som een eller anden Eremit eller Helgen, hvis Navn figurerer i den velfyldte Kalender over Helgener, udsprungne i en Dantes, Miltons, Angelos eller Raphaels productive Phantasi.

Kun i dette ere Mahomedanerne og de Christne uenige, idet sidstnævnte indskrænke deres Idealer til en Tidsperiode, der endte for en atten Hundrede Aar siden, medens førstnævnte agte og ære dem af Himmelens formeente Yndlinger, der leve iblandt dem.

Johnson siger, at Inspiration er „en Indgydelse af overnaturlige Begreber i Sindet; „men her har den store Lexikograph gjort sig skyldig i den almindelig herskende Vildfarelse. Alt, hvad som existerer, opholdes og regjeres ved visse, fastsatte Grundsætninger, og enhver tilsyneladende Afvigelse fra disse Principer er ikke et Brud paa Naturens Love, men Virkningen af en Magt eller et Princip, som vi ere ubekjendte med. Der findes ikke nogen „overnaturlig" Aarsag eller Virkning. „Overmenneskelig" er det eneste Udtryk, som kan tillades, naar man taler om Inspiration, og da Bibelen er den eneste anerkjendte inspirerede Bog, som Christenheden bekjender sig at troe, ville vi fra den hente vore Beviser for hvad Propheter og inspirerede Mænd ere, og hvori de adskille sig fra andre Dødelige.

Noah var en Mand, særdeles begunstiget af Himmelen og velsignet med Forudvidenhed om Syndfloden, der rensede Jorden for al den Fordærvelse, hvorunder den sukkede, og bortskyllede af dens Overflade den ugudelige Generation, som levede samtidig med ham. Vi have ingen Underretning om, at han fik Hjælp af Nogen, uden af sin egen Familie, da han byggede Arken, hvori de frelstes. Han maa derfor have arbeidet som Skibstømmermand for at kunne sikkre sig og Familie timelig Frelse. Efter Syndfloden henvendte han sin Opmærksomhed paa Agerbrug og Viinavl, og nød Frugten af sit Arbeide. Saaledes var han Tømmermand, Agerbruger og Viinplanter, hvilket udkrævede den daglige Opmærksomhed af et roligt, tænksomt Sind, frit for Vanvid.

Abraham velsignedes høiligen af Herren, havde Omgang og Samtale med Engle, og Besøg af Væsener fra Herlighedens Egne. Som Hyrde, Ven og Høvding opfyldte han troligen sine Pligter, havde Omsorg for sin Hjord, bilagde Tvistigheder mellem sine Naboer, toede sine Gjæsters Fødder, og med en Krigers Hurtighed og Vælde angreb og slog han sine Frænders Fjender. Saaledes see vi ham baade som Hyrde, Vært, Soldat og Ven, og dog krænkede han ikke sin patriarkalske Værdighed.

Moses, som var een af Jødernes fornemste Propheter, kan anføres som Exempel paa, hvormange forskjellige Stillinger Guds Tjenere kunne indtage. Efter at have naaet en Alder af 80 Aar, af hvilke han havde tilbragt 40 som Hyrde i Midians Ørken, blev han kaldet til at anføre Israels Hærskarer. Som Anfører, Dommer,

Lovgiver og Bygmester finde vi ham lige virksom i Opfyldelsen af hans byrdefulde Pligter, og med Forstandighed sætte Jehovas Befalinger i Udførelse til Velsignelse og Gavn for det Folk, hvis Leder han var. Af de øvrige Herrens Tjenere ville vi kun nævne Josva, den duelige Hærfører og Landmaaler, — Samuel, den vise og faderlige Dommer, — David, den kyndige Kriger, Konge og Tonekunstner, og Propheten Elisa, Plovmanden, hvilke ikke vare sværmeriske eller vanvittige Personer, som Nogle antage inspirerede Mænd absolut maae være, men fremragende, kundskabsrige Personer iblandt et oplyst og mægtigt Folk, hvis Foretagender bære Vidnesbyrd om, at de i practisk Henseende ikke stode tilbage for nogen af Nutidens Nationer. Amos, Hyrden fra Thekoa, kaldtes fra sin Hjord af Herren selv til at prophetere om tilkommende Begivenheder, af hvilke endnu nogle staae tilbage at opfyldes; medens Esaias „den evangeliske Prophet," handlede som en Konges Raadgiver, og i eet Tilfælde, som er berettet, tillige som Læge. (2 Kong. 20, 7.) Daniel, som hævedes til den høieste Magt i et mægtigt Rige, fortjener dernæst vor Opmærksomhed, da han, saavel i denne, som i mange andre Stillinger, han indtog, lagde en ualmindelig Viisdom og dyb Indsigt for Dagen. Vi kunne nævne Petrus, Paulus og en Mængde Andre, som udviste en utrættelig Iver og urokkelig Standhaftighed ved Forkyndelsen af den himmelske Sandhed, hvilke Alle vare begavede med Inspirationens og Prophetiens Aand i mægtigt Maal, men som dog, naar Nødvendigheden fordrede det, toge fat paa deres tidligere Haandtering og ernærede sig derved, ubemærkede af Verden. Men mere end nok er allerede bleven sagt til at understøtte det Svar, vi ville give paa det Spørgsmaal, der staaer som Overskrift over dette Stykke.

Vi have fundet Mænd, fulde af Prophetiens Aand, virke i forskjellige Livsstillinger, saasom Tømmermænd, Agerbrugere, Viinplantere, Hyrder, Krigere, Lovgivere, Dommere, Architekter, Landmaalere, Konger, Tonekunstnere, Plovmænd, Raadgivere, Læger, Statholdere, Fiskere, Teltmagere, osv., og i alle disse Fag have de forrettet deres Gjerning som Mænd, der tilfulde forstod at sætte de Pligter i practisk Udførelse, som paahvilede dem. Vi kunne derfor ikke komme til nogen anden Slutning, end at en Guds Prophet, hvad det personlige Udseende og den daglige Beskjæftigelse angaaer, er ligesom andre Mænd; men han er en Mand, som specielt er kaldet af Gud, inspireret fra det Høie, og sendt med et Budskab, vedkommende Nutid og Fremtid, hvilket er af høieste Vigtighed for Enhver, til hvem det bringes.

Der findes mange Politikere, Statsmænd og Theologer, som ved at sammenligne Fortiden med Nutiden, og som forstaae de menneskelige Begivenheders naturlige Gang, paa Grund af deres Kjendskab til den menneskelige Natur, kunne forudsige visse Begivenheder som Følge af kjendte Aarsager. Saadanne Mænd ere Propheter, forsaavidt de forudsige tilkommende Ting; men desuagtet ere de ikke Guds Propheter, ei heller have de faaet deres Kald fra det Høie, og endskjøndt begavede med en høiere Viisdom kunne deres sikkreste Paastande og tillidsfuldeste Forhaabninger alligevel slaae feil, og maae gjøre det, dersom de staae i Veien for den Almægtiges Hensigter.

Af saadanne Mænd styres Verden; men Værdløsheden af mange af deres Forudsigelser vil vise sig, naar Slutningsscenen af de sidste Dages Huusholdning bliver udviklet, og naar de, der nu vandre saa godt som ubemærkede i vor Midte, hvilke dog troligen bære Vidnesbyrd om

Jehovas Hensigter, skulle anerkjendes som Guds befuldmægtigede Tjenere paa Jorden, udsendte for at aabenbare de mørke og mystiske Begivenheder, som forestaae.

## *Skandinaviens Stjerne.*

Den 1ste Juli.

Nylig hjemkomne fra en Tour gjennem de svenske Conferencer glæder det os at kunne meddele de Hellige, at vi fandt Tilstanden god i Skaanes, Norrkøpings, Stockholms og Øtheborgs Conferencer, hvor de Ældste, uanseet de mindre gode Omstændigheder, de arbeide under, formedelst deres Trofasthed have været velsignede af Herren med den Fremgang, som for Nærværende kan ventes.

Fra Norge saavel som fra de danske Conferencer lyde Efterretningerne gunstige, og Fremgangen kan sees af den i dette Nummer vedføiede statistiske Rapport for det forløbne Halvaar.

Intolerantsen imod os er noget i Aftagende paa de fleste Steder, og Øvrighedernes Fremfærd paa faa Undtagelser nær har været mere human og liberal end forhen. Det er at haabe, at i Norge ved næste Storthing, saavel som i Sverrig ved næste Rigsdag Religionsfrihedsspørgsmaalet atter vil komme paa Bane, og saadanne Forslag fremlagte, diskuterede og antagne, som ville give de nævnte Landes Undersaatter Ret til at dyrke Gud efter den hellige Skrifts og deres Samvittigheds Bydende; ja, vi haabe, at der vil fremstaae sundt tænkende Mænd, der have Frimodighed nok at forfegte Religionsfrihedens Sag og bringe Intolerantsens Forsvarere til Taushed; saameget mere som disse aldrig kunne bevise, at Jesus eller hans udvalgte Tjenere brugte Politiøvrighedens Hjælp til at udbrede Evangeliets Grundsætninger eller tvinge Meneskene til at antage og udøve visse Skikke under Navn af Barnedaab, Confirmation, Altergang, osv., men overlod det til Menneskene selv at vælge eller forkaste Saliggjørelsens Plan.

Den 24de, 25de og 26de vare den skandinaviske Missions præsiderende Ældste forsamlede til et Generaal-Raad her i Kjøbenhavn. Deres Rapporter fyldte vore Hjerter med Tilfredshed og Taknemmelighedsfølelser, fordi Herren vor Gud fremmer sin Gjerning ved de Smaa og Umyndige, hvorved hans Navn forherliges, hans Hensigter udføres til Velsignelse for dem, som med Sagtmodighedes og Fredens Aand ransage og antage den tilbudte Frelse ved Lydighed til Rigets Evangelium. Det var en sand Fest for os at være forsamlede med vore Brødre, deeltage med dem af den Aand, som opbygger, vederqvæger og styrker, og maatte Herren fremdeles velsigne deres og vore forenede Bestræbelser til at fremme det Værk, som tilsidst skal frigjøre denne Skabning fra „Uretfærdighedens Hemmeligheds" store og grusomme Magt og Herredømme.

**Angaaende Flyttebeviser** maae vi atter gjøre baade de Præsiderende og de Hellige opmærksomme paa, at Ingensomhelst maae modtages eller antages som Broder eller Søster, der angiver sig at komme fra en anden Conference eller Green, førend fuldgyldigt Beviis for at Vedkommende staaer i et godt Samfundsforhold i vor Kirke er bleven fremlagt og antaget; thi ellers kan letteligen udelukte Personer eller Andre, udgivende sig for Medlemmer, bedrage de Hellige i mange Henseender. Enhver

agte paa denne Advarsel og tage sig nøie iagt for Saadanne, der udgive sig for Samfundsmedlemmer uden at kunne bevise det ved et trykt Certifikat.

**Brev** fra Ældste R. F. Neslen, som var Fører for den forenede engelske og skandinaviske Mission fra Liverpool.

New York den 13de Mai 1859.

Præsident A. Calkin.

Kjære Broder!

Efter en meget behagelig og heldig Reise af 31 Dage, benytter jeg med Glæde den første Leilighed til at melde Dem, at vi ere lykkelig og vel ankomne hid.

Jeg vil nu skride til at give Dem en kort Beretning om vor Reise siden vi tog Afsked med Dem paa Rheden ved Liverpool.

Efterat vi havde undergaaet Regjeringsembedsmændenes Inspection, klaret, osv., organiserede jeg i Forening med mine Raadgivere Emigranterne ombord i 10 Qvarterer (wards), 5 engelske og 5 skandinaviske, beskikkende en Præsident over hvert af dem til at paasee Iagttagelsen af Reenlighed og god Orden, osv. Da dette var gjort og vi vare færdige til at stikke ud i Søen, tilbageholdtes vi af Modvind til den 11te April Kl. 4 Eftermiddag, da Ankeret lettedes og ethvert Hjerte glædede sig over at kunne sige Farvel til Babylon og begive sig til Zions Land. Zions Glædesange løde overalt i Skibet, da vi seilede ud i Søen; men efterfulgtes siden af et Chorus af den i de første Dage saa sædvanlige Søsyge, hvori næsten Alle af ganske Hjerte deeltoge.

Reisen i det Hele taget var een af de behageligste af de fem, som jeg har gjort over Atlanterhavet, paa Grund af det gunstige Veir, den ypperligt gode Orden, almindeligt gode Følelse og Samdrægtighed, som herskede under hele Reisen.

Passagerernes Helbred var udmærket, hvilket kan sees deraf, at af 726 Personer, havde vi blot eet Dødsfald, en ældre Søster fra Sverrig, ved Navn Inger Olson Hägg, 62 Aar gammel, som desuden havde været syg og svagelig i en 4 Aars Tid. Vort Tillæg var 2 Børn, som fødtes af engelske Mødre; og baade Mødrene og Børnene ere vel.

Nitten Par bleve ægteviede ombord, nemlig 5 engelske, 1 schweitzerst og 13 skandinaviske.

Under den hele Reise, fra den Dag vi vare organiserede, kaldtes Emigranterne til Bøn hver Morgen og Aften Kl. 8, hvilket nøiagtigen iagttoges af de Hellige. Hver Søndag afholdtes tre Forsamlinger paa Dækket, og 2 Aftener om Ugen i hvert Qvarteer, hvilket tjente til at holde Sødskendes Sind beskjæftigede med de Ting, som tilhøre Riget.

Reisens Eensformighed blev ogsaa oplivet ved Sang, Musik, Dands og Lege osv., hvori naturligviis de Yngre toge den fornemste Deel, medens de Ældre morede sig med at være Tilhørere og Tilskuere.

Jeg følte det i Sandhed som et ansvarsfuldt Hverv at have Varetægt over et Selskab, sammensat af Folk fra saa mange Lande, talende 9 forskjellige Tungemaal og med forskjellige Sæder, Skikke og Eiendommeligheder; men formedelst den Trofasthed og Agtpaagivenhed, som de Hellige lagde for Dagen, fandt jeg snart, at Byrden var langt lettere end jeg havde ventet; og ved vor Ankomst hid erklærede Lægerne og Regjeringens Embedsmænd, at vi vare den bedst ordnede og pynteligste Emigration, som nogensinde var landet i denne Havn.

Om Capitainen James B. Bell kan jeg sige, at hans Forhold mod os var af den Beskaffenhed, at den fortjente en Takadresse, hvilken vi opsatte, og efter at den eenstemmigen var vedtagen af Passagererne, overrakte vi ham samme ved vor Ankomst hid.

Vi ligge nu for Anker her færdige at lande i Castle Gardens imorgen tidlig; og vi forvente at afgaae paa Central Jernbanen til Vesten paa Mandag. Inden vi afgaae agter jeg at skrive endnu engang, og slutter for Nærværende med de varmeste Hilsninger til Dem og Raadgivere og Alle i Contoiret fra mig selv og Brødrene, Ældsterne Harris, Rowley og Bond.

Deres

R. F. Neslen.

Vi have siden læst Efterretninger, tagne fra „New York Herald," at de Hellige havde draget vestover, og nævnte Blad roser de bestyrende Ældsters i New York Anordninger og Foranstaltninger til Emigranternes Befordring, som langt overgaaer andre Agenters Forretningsvæsen, at Mormonerne havde et særskilt Tog for dem selv; ligeledes at de paa Dampbaadene vare affondrede fra Andre. At mange fremmede Tilskuere søgte at overtale Mormonerne, at de ikke skulde foretage en saadan lang og besværlig Reise, men at Svaret stedse blev, at deres Tro bød dem at gjøre Guds Villie, at de vel vidste, at Reisen var lang og besværlig, hvilket dog ikke havde noget afskrækkende for dem. Flere Flokke af Hellige fra de østlige Stater i Amerika vare ogsaa dragne vestover, og naar de toge afsted, udbragte de et tredobbelt Hurra for Utah.

„New York Herald" slutter sine Bemærkninger desangaaende saaledes: „Man kan danne sig et Begreb om deres Længsel at drage til Vesten deraf, at ikke een Person blev igjen, som havde Midler at fortsætte Reisen til de vestlige Grændser, og Nogle af dem, der nu ere paa Veien, havde ikke Midler nok til at faae Brød for underveis, men toge afsted „fortrøstende sig paa Herren og deres Brødre." Flere før de toge afsted opmuntredes til at „øve Tro," og der vilde blive en Udvei for dem, saa at de kunde naae deres Bestemmelsessted. Med alle deres Særegenheder kan man ikke andet end agte Mormonerne for Oprigtigheden, Fastheden og Bestemtheden i Udøvelsen af deres Tro, til Trods for alle de afskrækkende Farer og Vanskeligheder, de have at gjennemgaae. Enden paa Mormonismen er ikke endnu!"

---

## Det store Frafald.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 276.)

Hidindtil havde ingen synlig Forandring fundet Sted, hverken hvad Ordinantserne eller Principerne angaaer; men nu begyndte de at antage en Form, som Kirkehistorieskriverne kunne bemærke. Den første væsentlige Afvigelse fra det oprindelige Mønster var Beredelsen for Daab. Denne Ordinantse var bleven administreret til Alle, der bekjendte deres Tro paa Christus, og ønskede at faae Frelse ved ham; men i Begyndelsen af det andet Aarhundrede fastsattes der en vis Tid til Under-

viisning og Bod, førend Nogen kunde indlemmes i Kirken ved denne hellige Ordinantse. Endskjøndt dette var en smuk Skik og tilsyneladende ret, slog det Omvendelses-Principet ved Roden, idet det fik en anden Form end den, Frelseren havde givet det, og Mænd kaldedes til at gjøre, hvad han havde lært sine Disciple, at den Hellig-Aand skulde hjælpe dem at gjøre. Lidt efter lidt begyndte Folkets Tro paa Gaverne og Velsignelserne at tabe sig, saa at man allerede i det andet Aarhundrede kun sjelden hører tale om de Syges Helbredelse ved Salvning af de Ældste, saaledes som Apostlerne paabøde.

Eftersom Kirken voxede i Antal, voxede ogsaa Præstedømmets Indflydelse, og mange fremadstræbende Mænd i Kirken, fulde af Stoltheds Aand, søgte at efterligne de hedenske Philosopher i Beviisførelse og Veltalenhed, og opoffrede derved den inspirerede Læremethodes Simpelhed og Letfattelighed. Ved Tabet af Aabenbaringens Gave, ved deres Hedengang, der havde Nøglerne til denne Velsignelse, og ved deres egen Afvigelse fra den oprindelige Reenhed, indsandt der sig hos disse Mænd snart en Aand, som vilde kritisere og aandeliggjøre de Lærdomme, der vare dem givne, og den onde Magt, som fra de tidligste Dage havde søgt at sætte Splid og Uenighed mellem de Hellige, begyndte nu at angribe Kirken almindeligen. Hidindtil havde de Hellige været kjendelige paa deres Eenhed i Følelser og Tro, saavel som i Navn; men nu, da de indbyrdes deeltes, vare de et let Bytte for Mørkets Magter. Jesus Christus havde sagt: „Dersom I ikke ere eet, ere I ikke mine,“ og ved at oversee denne Paamindelse gave de Vildfarelsens Strøm Leilighed til uhindret at oversvømme og fordærve den selvsamme Jordbund, paa hvilken Sandheden tidligere havde voxet. Følgen heraf var, at forskjellige Ledere af fyrig Aand overlode sig til overspændte Sværmerier og tillod sig sære Fortolkninger af mange af Principerne, og idet de søgte at blande indbildt Philosophi med de evangeliske Grundsætningers Reenhed, gjorde de sig skyldige i mange store Vildfarelser, drog Mange efter sig paa Grund af deres Navnes Berømthed og deres store Talenter, og opreiste Partier for sig selv, hvilket mere eller mindre havde Indflydelse paa hele Kirken.

At dette var Tilfælde, er tilstrækkeligen beviist af den Kjendsgjerning, at saadanne Mænd som Athenagoras, Pantænus og Clemens af Alexandrien hyldede Platos Philosophi og bestræbte sig for at forene den med Christendommens Grundsætninger i det andet Aarhundrede; og i det tredie finde vi Origenes, der har erhvervet sig et Navn blandt de fornemste „Kirkefædre,“ forfegte den Lære, at Christus blev korsfæstet i denne Verden for menneskelige Væsener, og vilde i den næste blive korsfæstet for Djævle. Da denne besynderlige Blanding gradviis fandt Sted, forøgedes de kirkelige Lederes Myndighed, og nye Kirkelove udgaves, som kunde svare til Tidsaandens Fordringer.

Begjærligheden efter Magt og verdslig Berømmelse aabenbarede sig tydeligen i mange af de Mænds Levnet, der stode som Kirkens Ledere; hvilken Begjærlighed betydeligen forøgedes ved at flere fremragende Personligheder blandt de forskjellige hedenske Secters Philosopher annammede Troen, men som kun daarligt kunde frasige sig sin Indflydelse og verdslige Ære og underkaste sig den Selvfornegtelse og det møisommelige Arbeide, som fordredes af Christi Efterfølgere. For at vinde saadanne Mænd for Kirken, lempede de, som med usvigelig Troskab burde have værnet om Lærdommenes oprindelige Simpelhed, sig efter deres overspændte Theorier; og for at indgyde Hedningerne Ærefrygt, bleve Ceremonierne ved Gudsdyrkelsen efterhaanden forøgede,

hvilket tilsidst aldeles forandrede Formen af Kirkens Ordinantser. Det vilde være umuligt i en saa kort Skizze, som denne, at beskrive de forskjellige Forandringer eftersom de fandt Sted, endskjøndt nogle faa tilfældigviis kunne blive omtalte.

I det andet Aarhundrede opstod en Sect, kaldet „Asketer," som lærte, at det ikke var dem tilladt at nyde Viin og Kjød, at drive Handel og indgaae Ægteskab osv., endskjøndt dette ei var andre Christne formeent. De trak sig tilbage til øde og eensomme Steder og førte et strengt Levnet ved at spæge og pine sit Legeme, og dette kaldte de at have Samfund med Gud! Herfra stammer Eremiter, Munke og Nonner. Daaben forrettedes med Korses Betegnelse, og Melk og Honning uddeeltes til Communikanterne, medens Faddere bleve beskikkede til at svare for Catechumenerne, som ansaaes værdige til Daabens Ordinantse. Her er Oprindelsen til „Gudfædre og Gudmødre."

Biskopperne i det tredie Aarhundrede hævede sig til en høiere Magt og Myndighed, end de tidligere havde havt, og de, som præsiderede over større Bispedømmer, indtoge en Stilling, der stod i Forhold til deres Kalds Vigtighed. Rom, Antiochien, Alexandrien og Constantinopel vare af første Rang; men da Rom var Regjeringens Sæde, kjæmpede dens Biskopper ivrigt for Overherredømmet, indtil Constantin den Store besteg Thronen og annammede Christendommen i det fjerde Aarhundrede, og gav dem det, som de saa meget havde eftertragtet — den høieste Rang og Myndighed. Heraf opstod Pavedømmet.

Uden Aabenbaringens Lys og overladt til hovmodige, ærgjerrige og stivsindede Mænds Veiledning og Styrelse sank Folkets hurtig i et Slags Hedenskab, saa at i Midten af det sjette Aarhundrede var ethvert Princip af den oprindelige Christendom forandret eller fordærvet, kun Navnet var tilbage, af hvad det engang havde været. Troen, som inspirerede dens Grundlæggere, var flygtet. Omvendelse veeg Pladsen for Pønitense; Begravelsens Daab for Voxne afløstes af Barnebestænkelse; Confirmation indførtes med mange unyttige Ceremonier, som Vanen snart gav Præg af udtrykkelig Befaling; Kirkelovenes Antal voxede; den hellige Nadvere undergik forskjellige Forandringer med Hensyn til Administrationen; og — som Kronen paa det Hele — istedetfor et venligt, aarvaagent Præstedømme til at lede Folket med faderlig Omhu, underkuede et hovmodigt og herskesygt Hierarchi, der traadte deres helligste Rettigheder under Fødder, og som herskede over dem med et værre Tyranni end Legemets, nemlig Sjælens.

Saaledes havde den store Fjende, til hvem Magten „gaves," udført sin Gjerning — Frafaldet var fuldstændigt. Med deres Kamp, som søgte at sprænge Tyranniets Jernaag, have vi for Nærværende Intet at gjøre. Vi ville nu betragte dette Emne fra det philosophiske Standpunkt.

Det er meget almindeligt, at de, som troe paa Frafaldet, partielt eller universelt, erklære det for at være en meget sørgelig Tildragelse. Bind efter Bind er bleven skrevet af „Reformatorerne" om denne Gjenstand, beklagende i de meest rørende Udtryk Faldet fra den oprindelige Reenheds og Simpelheds Fortrinlighed, og skildrende i et skarpt Sprog de Myriader af Onder, som fløde deraf.

Dette er den naturlige Maade at betragte Sagen paa for dem, der ere ubekjendte med Virkningerne af den universale Gjenløsning og Ophøielse af de ædle Aander af alle Tider og Huusholdninger. Men det er ikkedestomindre en Vildfarelse. Saadanne Individer kunne ikke indsee, hvorfor flere Generationer skulde lades uden Guds Præstedømme, og i deres frugtesløse Be-

stræbelser for at forene denne tilsyneladende Uretfærdighed med den Almægtiges bekjendte Retfærdighed og Barmhjertighed, ere de i deres Uvidenhed komne til den Slutning, at Saliggjørelsens og Ophøielsens Magt forblev hos Menneskene paa Jorden, uagtet de vare faldne fra deres ophøiede Stilling og overladte til sig selv at famle omkring i deres egne usikkre Formodningers Irgange.

Men det er endnu ligesaa vanskeligt for dem at forstaae, hvorfor hele Verden lodes i Mørke, med Undtagelse af een Nation, som var den eneste, der havde Guds sande Præstedømme blandt sig, og hvorfor selv i vore Dage tre Fjerdedele af Menneskeslægten ere uvidende om Jesu Navn, ved hvilket Saliggjørelse alene kan erholdes. Det er sandt, at Mennesket kan ikke „ved sin egen Søgen udfinde Gud." Himmelens Hensigter ere skjulte for alle dem, der ikke ere velsignede med, eller som forkaste Guds Propheters Vidnesbyrd paa Jorden. Vor Paastand vil udentvivl forbause Nogle, naar vi forsikkre, at Frafaldet var nødvendigt.

(Fortsættes.)

---

# Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1838. (Fortsat fra Side 287.)

Idag forsamledes Borgerne af Caldwell County i Far West, og organiserede sig ved at udnævne Elias Higbee til Ordfører og George W. Robinson til Skriver. Da W. W. Phelps havde frasagt sig sit Postmesterembede, blev det eenstemmigt vedtaget, at Sidney Rigdon skulde anbefales til Overpostmesteren, som den, vi havde valgt til at indtage W. W. Phelps Plads som Postmester i denne Stad.

Om Eftermiddagen forsamledes Borgerne af Far West i Skolehuset og organiserede Forsamlingen ved at udnævne Dommer Elias Higbee til Ordfører og George W. Robinson til Skriver. Jeg omtalte for Forsamlingen, at Tiden var kommen, da det vilde være nødvendigt for os at udgive et Ugeblad, for at sammenbinde de Hellige ved at give dem Dagens Nyheder, osv., og det blev eenstemmigt vedtaget, at et saadant Blad skulde udgives, samt at Præsident Sidney Rigdon skulde være Redacteur for samme. Der blev voteret, at en Petition skulde sendes omkring, for at faae County Retten sat i Far West. Jeg talte til Forsamlingen om Rigtigheden af denne Fremgangsmaade, og tillige om Brødrenes Pligt at bygge og boe i Stæder og drive deres Landeiendomme udenom Stæderne, ifølge Guds Befaling. Præsident Rigdon og Broder Hyrum Smith talte om samme Gjenstand.

For et Par Uger siden havde Dommer Morin, som boede i Mill Port, underrettet John D. Lee og Levi Stewart om, at det var besluttet ved Pøbelens Bistand at hindre „Mormonerne" fra at votere paa Valgdagen, den 6te August, for derved at faae valgt Oberst William P. Peniston, der var Hovedmanden for Pøbelen i Clay County. Han raadede dem desuden til at udruste sig til Angreb, og opmuntrede dem til ei at vige og til at haandhæve sine Rettigheder.

Omtrent Kl. 11 Form steg William

P. Peniston op paa en Tønde og tiltalte Vælgerne i den Hensigt at ophidse dem mod „Mormonerne," sigende, at „Mormon-Lederne" vare en Bande Hestetyve, Løgnere, Bedragere, osv., „og I vide, at de paaberaabe sig at kunne helbrede Syge, uddrive Djævle, osv., hvilket I vide er en infam Løgn;" at Kirkens Medlemmer vare nogle lettroende Tosser, som ikke vilde betænke sig paa at aflægge falsk Eed ved hvilkensomhelst Leilighed; at de vare Tyve, og at han ikke vilde ansee Nogens Eiendele sikkre, hvor de opholdt sig; at han satte sig imod deres Nedsættelse der; og dersom de tillod „Mormonerne" at votere, vilde Folket snart berøve dem deres Stemmeret; „og," sagde han, idet han henvendte sig til de Hellige, „jeg anførte en Pøbelhob for at drive Eder ud af Clay County, og jeg vil ikke forebygge, at I blive uddrevne nu;" medens Richard (kaldet Dick) Welding, der netop var tilstrækkelig beruset for Leiligheden, begyndte at trætte med Broder Samuel Brown, sigende, at „Mormonerne ei vare mere berettigede til at votere i Clay County, end de fordømte Negere," og forsøgte at slaae Broder Brown, som lidt efter lidt retirerede, idet han afparerede Slaget med sin Paraply, medens Welding vedblev at trænge ind paa ham, skjældte ham ud, og søgte at slaae ham.

Perry Durphy søgte at bilægge Striden ved at holde Dick i Armen; men strax greb fem eller sex af Hoben Durphy og begyndte at slaae ham med Knipler og Køller og raabte: „Dræb ham! dræb ham! Gud fordømme ham! dræb ham!" og øieblikkelig paafulgte der en Kamp med Næver og Køller, endskjøndt der var ti af Pøbelen mod hver Hellig. Abraham Nelson sloges til Jorden og fik sine Klæder sønderrevne, og idet han forsøgte paa at komme op igjen, blev han atter angrebet, men fik Hjælp af sin Broder Hyrum Nelson, der sprang ind iblandt Pøbelen og slog omkring sig med den tykke Ende af sin Stok. Riley Steward gav Dick Welding et Slag i Hovedet, hvilket strakte ham til Jorden. Da skreg Hoben: „Dick Welding er død, ved Gud! Hvem dræbte Dick?!" Derpaa styrtede de løs paa Riley, slog ham til Jorden, sparkede ham og raabte: „Dræb ham! dræb ham! Gud fordømme ham! skyd ham! hvilket de uden-tvivl vilde have gjort, havde ikke John L. Butler sprunget ind iblandt dem og slaaet dem ned. I fem Minuter var der et fuldstændigt Slagsmaal, hvorpaa Pøbelen fjernede sig for at hente Skydevaaben.

Meget faa af Brødrene voterede. Riley slap lykkellg over Floden, fik sine Saar forbundne og gik til sit Hjem.

Butler kaldte Brødrene sammen og holdt en Tale for dem, sigende: „Vi ere amerikanske Borgere; vore Forfædre kjæmpede for deres Frihed, og vi ville haandhæve de samme Principer," osv., men blev afbrudt af County-Authoriteterne, som opfordrede dem til at skilles ad, og sagde, at det var et Overlæg at hindre „Mormonerne" fra at votere.

Brødrene holdt Raad omtrent en Fjerdingvei udenfor Byen, hvor de saae Pøbelen vende tilbage i Hobe paa fem, ti, ja indtil fem og tyve Personer, bevæbnede med Køller, Pistoler, Dolke, Knive og nogle Geværer, bandende og sværgende.

Da Brødrene ikke havde Vaaben, ansaae de det for klogest at vende tilbage til deres Hjem, samle deres Familier og skjule dem i et Hasselkrat, hvilket de ogsaa gjorde; selv stode de Skildvagt for dem om Natten, medens Qvinderne og Børnene laae paa den bare Mark i Regnen.

(Fortsættes.)

## Blandinger.

I Key West i Amerika har en voldsom Ildebrand ødelagt 118 Huse i den rigeste og meest befolkede Deel af Staden.

St. Petersborg hjemsøgtes 1ste Pintsedag af en heftig Ildebrand, der lagde 2 a 300 Huse i Aske. — Et forfærdeligt Jordskjælv hjemsøgte Erzerum i Lilleasien den 2den Juni, hvorved 3,000 Mennesker mistede Livet.

Den 20de Juni trak i Nærheden af Aalborg i Jylland et frygteligt Tordenveir op, ledsaget af en Iisregn, der overgaaer al Beskrivelse. Der regnede i over en halv Time Iisstumper ned saa store som Hønseæg, og mange endog meget større, og efter faa Minuters Forløb var alt Kornet og Græsset paa Marken aldeles ødelagt, idet det var hugget i smaa Stykker. Faarene paa Marken sloges blodige, Fjærkræet dræbtes og selv Folkene paa Marken bleve slemt tilredte. Uveirets Udstrækning var omtrent sex Mile fra Syd til Nord og 1/4 Miil i Bredden.

Rustningerne fortsættes i England med usvækket Iver. Der armeres og bygges det ene Krigsskib efter det andet, Matroser hverves uafbrudt, saavel som Marine-Soldater. Alene i Woolwich arbeide 12,000 Personer. — Rusland har opstillet 5 Armeecorpser; 2 ved Kalisch, udgjørende 12,000 Mand, 2 ved Galiziens Grændse og 1 ved Moldau. — Ogsaa Preussen har gjort 6 af sine 9 Armeecorpser mobile. De tre tilbageblevne skulle om fornødiges opstilles mod Rusland. Desuden udruster Preussen sine „samtlige Krigsskibe," og flere ere under Bygning.

Kossuth, som var Anfører for Ungarerne i deres Opstand mod Østerrigerne i 1848 og 49, og som siden den Tid har levet i Landflygtighed, er nu paa Veien til Ungarn, hvor han atter vil stille sig i Spidsen for sine undertrykte Landsmænd og forsøge at benytte denne gunstige Leilighed til at afkaste det østerrigske Aag.

Atter har et stort Hovedslag staaet mellem Østerrigerne og de Allierede, i hvilket hele førstnævntes Armee var engageret. Kampen varede i 16 Timer, fra Kl. 4 Morgen til 8 Aften. Det leveredes ved Solferrino den 24de Juni og Keiseren af Østerrig commanderede i egen Person. De Allierede toge alle Forskandsninger, 7,000 Fanger, 30 Kanoner og flere Faner. Hvor stort Tabet af Døde og Saarede er, vides endnu ikke. — Fra Frankrig er der allerede 200 store Beleiringskanoner underveis til Indtagelsen af Mantua og Verona, to stærke østerrigske Fæstninger, samt en Mængde ny opfundne store Raketter. Hver af disse Raketter koste 600 Rdlr., og de Fyrværkere, som have forfærdiget dem, ville blive kaldte til Hæren for at betjene dem, da ingen Artillerist forstaaer det.

---

## Indbetalte Bogpenge.

| | Rd. | Mk. | Sk. |
|---|---|---|---|
| J. C. A. Weiby, Vensyssel . . . . | 20 | „ | „ |
| P. Nielsen, Fredericia . . . . . . | 35 | 2 | 3 |
| M. Andersen, Bornholm . . . . . | 5 | „ | „ |
| H. Jensen, Aalborg . . . . . . . | 17 | 5 | 8 |
| S. Gudmundsen, Norge . . . . . | 24 | „ | „ |
| Summa | 102 | 1 | 11 |

# Statistisk Rapport

over

## Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

for det 1ste Halvaar 1859.

| Conferencer. | Grene | Af de Halvfjerds | Ældster | Præster | Lærere | Diaconer | Medlemmer | Døbte | Udelukte | Emigrerede | Døde | Totalsum |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| **Danmark.** | | | | | | | | | | | | |
| 1. Kjøbenhavn . . | 17 | | 104 | 40 | 38 | 26 | 754 | 86 | 58 | 40 | 3 | 962 |
| 2. Aalborg . . . . | 20 | | 46 | 14 | 13 | 4 | 252 | 36 | 26 | 23 | | 329 |
| 3. Vensyssel . . . | 19 | | 66 | 7 | 19 | 7 | 277 | 58 | 26 | 26 | 3 | 376 |
| 4. Fredericia . . . | 9 | | 33 | | 3 | 5 | 124 | 16 | 7 | 5 | 1 | 165 |
| 5. Lolland . . . . | 6 | | 22 | 3 | 3 | 2 | 115 | 24 | 13 | 36 | | 145 |
| 6. Bornholm . . . | 3 | | 8 | 2 | 2 | 2 | 85 | 7 | 2 | | 1 | 99 |
| 7. Fyen . . . . . | 10 | | 25 | 3 | 4 | | 87 | 32 | 13 | 37 | | 119 |
| 8. Aarhuus . . . . | 10 | | 29 | 5 | 10 | 3 | 137 | 28 | 12 | 12 | 1 | 184 |
| 9. Skive . . . . . | 5 | | 8 | 1 | 2 | 1 | 38 | 7 | 2 | 7 | | 50 |
| | 99 | | 341 | 75 | 94 | 50 | 1869 | 294 | 159 | 186 | 9 | 2429 |
| **Norge.** | | | | | | | | | | | | |
| 10. Brevig . . . . | 13 | | 52 | 27 | 32 | 11 | 393 | 90 | 26 | 16 | | 515 |
| **Sverrig.** | | | | | | | | | | | | |
| 11. Skaane . . . . | 11 | | 35 | 43 | 16 | 16 | 306 | 48 | 20 | 53 | 3 | 416 |
| 12. Stockholm . . | 4 | | 18 | 8 | 2 | 1 | 58 | 27 | 7 | | | 87 |
| 13. Gøtheborg . . | 5 | | 19 | 6 | 5 | 1 | 75 | 36 | 4 | 8 | | 106 |
| 14. Norrkøping . . | 8 | | 23 | 8 | 11 | 7 | 112 | 12 | 1 | | | 161 |
| | 28 | | 95 | 65 | 34 | 25 | 551 | 123 | 32 | 61 | 3 | 770 |
| Summa . . | 140 | | 488 | 167 | 160 | 86 | 2813 | 507 | 217 | 263 | 12 | 3714 |

## Indhold.



„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.